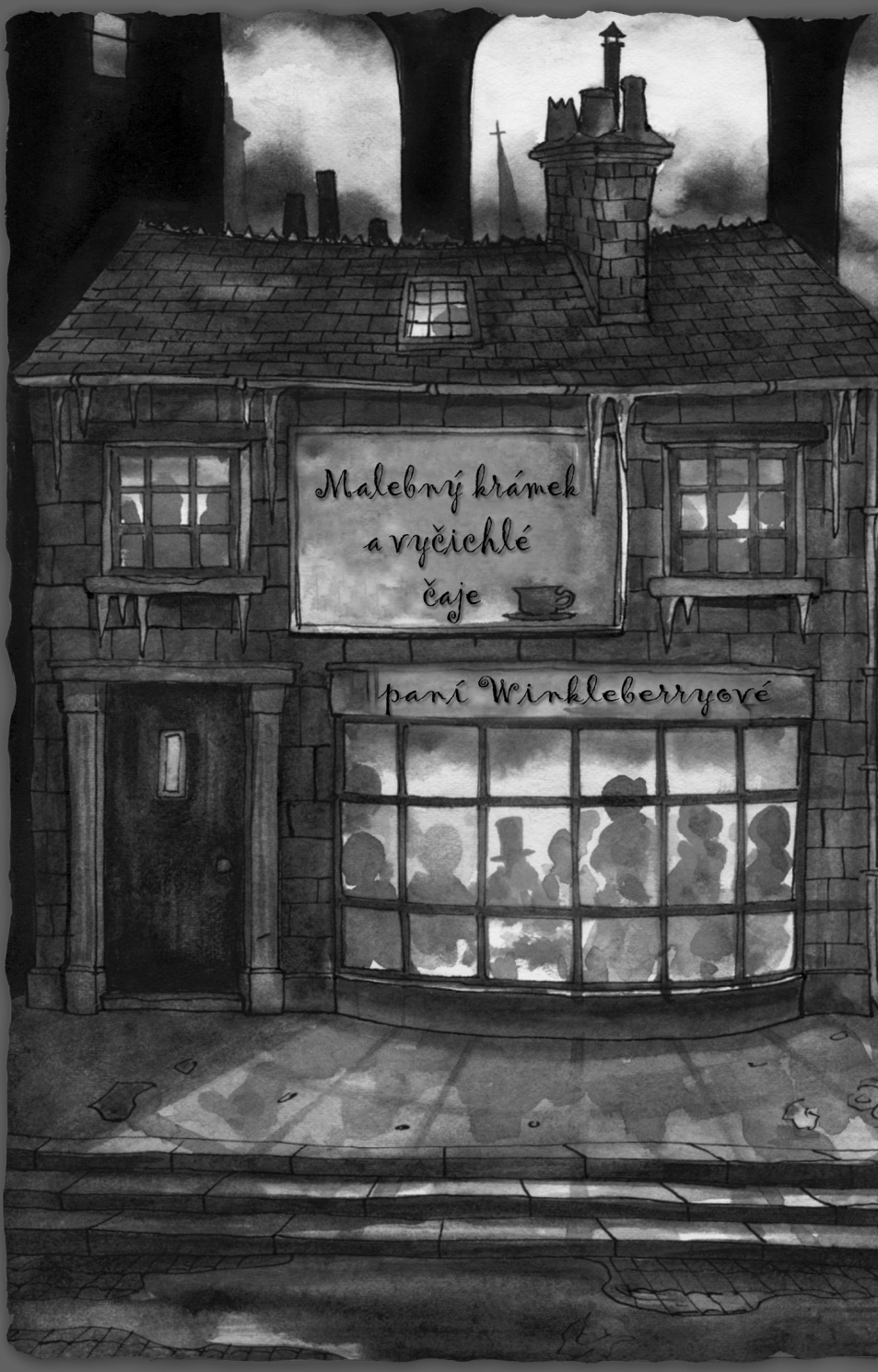

Vítejte
V DRBÁKOVĚ

(ČÍTÁ 664 OBYVATEL)

Druhdy

Malebný krámk
a vyčichlé
čaje

paní Winkleberryové

PROLOG

VŠICHNI VÍTÁNI

(Tedy skoro)

Ach, Drbákov v zimě! I když mrzlo, až praště-
lo, a ležela hustá mlha, přivítání bylo hřejí-
vé jak plápolající hrb. Ti vlídní měšťané! Ta sytá
sekaná! Ty křivé úsměvy! Snad byste si rádi po-
lehtali útroby koflíkem hrdelní masti v krčmě
U Psa a u trumpety anebo povečeřeli hustou
teplou polívku v malebném krámku paní Win-
kleberryové? Nuže, pak jste vítáni stejně vře-
le jako sytá mísa vařícího pajšlstiše na slavný
zimní svátek zvaný „cpací den“!

Tedy pokud zrovna nejste obluda. Důstojní měšťeníni drbákovští totiž dobře věděli, jaké to je žít v obavách před obludami, příšerami a hrůzami. Neboť co bylo město městem, čněl nad ním hrad Groteskin. Čněl vysoko na kopci a vrhal přes město zlověstný stín. Groteskin byl sídlem a domovem nejšílenějšího ze všech šílených profesorů, profesora jménem Erasmus. Šílený profesor Erasmus se den co den pachtil ve své strašidelné laboratoři a vytvářel tu jednu příšernou nepřírozenost za druhou, až celý hrad kypěl obludami – a obludy nebyly v Drbákově vítány.

Leč utrápení měšťeníni netušili, že na hradě Groteskinu nejsou jenom obludy... Neb v jeho hradbách se skrývala i stvoření mnohem nepředvídatelnější, mnohem neobvyklejší a mnohem děsivější.

A všechna měla hlad.

PRVNÍ KAPITOLA

DĚSÍCI

(Není úniku)

Obludy se tmy nebojí
rády v ní plazíme se
když ale děsíci zadují
i s námi hrůza třese

podepsány:
příšery z Groteskinu

Slyšels? Blíží se sem děsíci," zašeptala Arabela, špinavá desetiletá holčička s čupřinou jak ptačí hnízdo a zálibou ve všem šíleném a obludném, a zahleděla se na staré dřevěné dveře. „Záplafáku, pomodli se.“

„Třeba se ještě stihneme schovat..." zněla plačtivá odpověď, po níž Záplafák sklonil plešatou popelavou hlavičku a přejel si bříšky prstů po švech, které mu spojovaly kusy obličeje. Vzduchem se rozlehlo vzdálené zaburácení.

„Na útěk a schovávání už nezbývá čas," opáčila Arabela. Zvuk děsíků zesílil. Podívala se na velký mosazný zvonec, který Záplafák držel v ručičce. „Přivolals je. Není úniku... nikdo se odsud nedostane.“

„Ale... já nevím, jestli to dokážu. Nejsem si jistý, jestli..." nadechl se Záplafák a obemkl zvonec rukama, jak se pod ním země začala třást.

„Je pozdě! Už jsou tady!“ zvolala Arabela.

BUMMMM!

Dveře se rozlétly a do místnosti vrazil proud dětí. Jejich stejnokroje, kdysi nažehlené a bez jediné skvrnky, byly po prvním týdnu na hra-
dě ošuntělé a rozedrané a vlasy, dřív načesané a uhlazené, teď byly divoce rozčuchané.

„Ááá!“ zapištěl Záplafák, s mohutným BONG! pustil zvonec z ruky a vyšplhal po otrhaném závěsu, aby se náporu vyhnul.

Děti si ho i přes jeho podivný vzhled skoro vůbec nevšímalý. Faktem ale je, že první výt-
vor profesora Erasma strávil většinu života schovaný v šeru a ven vycházel jen proto, aby některé zvlášť nepředvídatelné výtvary svého pána vyléčil z krutosti. Na nenápadné vystupování měl talent.

Jenomže před vlastní zodpovědností se skrýt

nemohl. Doba schovávání byla pryč. Děsíci jsou jeho problém – a musí se s nimi vyrovnat čelem.

„Je jich hrozně moc,“ zamumlal a pozoroval, jak se stovka siroteků strká o místo u dlouhého improvizovaného stolu, složeného ze sedmi menších stolů, na němž bylo pečlivě rozestaveno sto misek a lžic.

„Jestli tohle není k uzoufání, tak už nic. Hrad Groteskin není místo pro lidi,“ povzdychla si Arabela, a zatímco se děti dohadovaly o místa, zdvihla zvonec ze země. „Tady to má bejt plný příšer.“

„Mě to mrzí, Arabelo... ale

co jsem tedy měl dělat?“ odpověděl Záplafák přichycený na závěsu. „Jejich sirotčinec řídila ďábelská madam, která jim užírala duše...”

„Přesně tak. A díky tobě teď leží na dně jezera, tuhá jak podešev,“ štekla Arabela a našťavaně si prohrábla už tak rozcuchané vlasy. „Vůbec nechápu, proč jsme tuhle bandu museli tahat sem.“

„Nemohli jsme je tam jen tak nechat,“ namítl Záplafák. „Neměl se o ně kdo postarat. Nemají žádné –“

„Jo, jo, jasně, nebožátka maličký,“ ušklíbla se Arabela. „Jenomže obtíž je v tom, že jsem za celej tejden neviděla jedinou pořádnou ob-

ludu! Dokonce i Pox už odmítá slítnout od stro-
pu...”

Záplafák zdvihl hlavu a uviděl Arabelinu ochočenou netopici (to jest napůl netopýra, napůl opici), jak si to štráduje po překřížených stropních trámech sálu a nervózně ňafá.

„JaBBiT JaBBiT! SWaaRTiKi!”

„Vidíš to?” dodala Arabela. „Už jsem jednou viděla, jak si uhryzla vlastní palec na noze, ale ani ona není tak praštěná, aby si něco začínala s děsíky. Od té chvíle, co sem dorazili děsíci, se všechny příšery, co jich na hradě je, schovávají.”

Záplafák přesně věděl, proč si výtvary pozalézaly do tmavých koutů hradu. Tyhle děti byly jak přírodní pohroma, vír hlučné a nepředvídatelné energie. Sám Záplafák si v jejich přítomnosti připadal tak bezmocně, že ho

úplně vyčerpalo, jen když s nimi zůstal v jedné místnosti.

„Nenapadlo mě, že budou tak... bujní,“ řekl, opatrně slezl ze závěsu a doskočil na podlahu vedle Arabely. „Ještě před týdnem byli ti chouncí. Ale teď...“

„Teď jsou hlučnější než sbor trumpet!“ zavrčela Arabela a práskla zvoncem o stůl.

„Aspoň že na to všechno nejsme sami,“ dodal Záplafák a schoulil se Arabele za nohu. „Aspoň že máme...“

Dveře na druhé straně místnosti se rozletěly dokořán a dovnitř nakráčela zvlášť obludná nestvůra jménem Stvůra, směšně obrovitá příšera s dlouhým ocasem, třema rukama a jedním okem uprostřed obličeje. Na hlavě měla nasazenou bílou kuchařskou čepici a v obou mohutných rukách nesla hrnec tak velký, že by se do něj klidně vlezli tři berani.